

Hồi 18

Sáng sớm.

Có sương mù, sương mù rất mỏng.

Trong gió sớm mai, có mùi hoa thơm thoang thoảng, trong sương mù có bóng hoa mờ lung, một điều làm cho người ta sáng khoái.

Chỉ tiếc là người dậy sớm không có mấy ai.

Lục Tiểu Phụng là người dậy sớm, nhưng chàng không lại xem hoa ngủi hoa trong sương mù buổi sớm mai, Cung Cửu là người biết hưởng thụ, nhưng y không hiểu được cách hưởng thụ thanh nhã này, y thà ngủ thêm chút xíu lấy tinh thần, cũng không chịu hưởng cái thú chịu lạnh trong sương mù.

Ngưu Nhục Thang là một người đàn bà, đàn bà thường thích hoa trước mắt thích trăng trên cao, thích mặt trời mọc mặt trời lặn, chỉ tiếc là cô ta đi theo Cung Cửu.

Một người đàn ông thích ngủ đến mặt trời lên cao tới đỉnh đầu, người đàn bà bên cạnh cũng đành phải bồi y ngủ đến mặt trời lên cao tới đỉnh đầu.

Vì vậy, được hưởng cái thú của buổi sớm mai, chỉ có một người.

Áo trắng như tuyết, sương mù mênh mang, Tây Môn Xuy Tuyết như một pho tượng đá đứng bên hoa.

Sương mù đã tan.

Mặt trời đã bắt đầu phát ra sức nóng.

Ngựa đã bắt đầu rục rịch.

Nhưng Tây Môn Xuy Tuyết không còn ở đó bên cạnh hoa.

Ở bên cạnh cỗ xe, bên cạnh cỗ xe của Cung Cửu.

Một luồng sát khí bỗng từ bên ngoài cỗ xe ập vào bên trong, Cung Cửu ngồi bật dậy.

Mở tung màn cửa xe ra, Cung Cửu lập tức thấy ngay Tây Môn Xuy Tuyết.

Một Tây Môn Xuy Tuyết lạnh băng âm trầm đứng đó.

Sau đó, Cung Cửu thấy Lục Tiểu Phụng.

Một Lục Tiểu Phụng đang vừa đi vừa vẫy vẫy tay cười hi hi.

Lục Tiểu Phụng đi không nhanh lắm, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, người chàng đã đi càng lúc càng xa.

Cung Cửu kéo dây cương một cái, cỗ xe chẳng thấy động đậy tí nào.

Cung Cửu thấy có mấy điểm hàn quang lóe lên, mấy con ngựa kéo xe đã ngã âm xuống.

Tây Môn Xuy Tuyết rút kiếm ra thu kiếm lại, nhanh như điện, như chớp.

Cung Cửu lần đầu tiên thấy một thanh kiếm nhanh như vậy.

Bóng của Lục Tiểu Phụng càng lúc càng nhỏ.

Cặp mắt của Tây Môn Xuy Tuyết dính vào cặp mắt của Cung Cửu.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ngươi phải giết ngựa của ta ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không hy vọng ngựa của ngươi rượt kịp người bạn của ta.

Cung Cửu hỏi:

- Nếu như ta muốn rượt theo thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người của ngươi cũng sẽ như ngựa của ngươi.

Cung Cửu cười nhạt lên một tiếng nói:

- Ngươi có chắc không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết là người có lòng tự tin nhất trong giang hồ.

Cung Cửu hỏi:

- Thật sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngươi có muốn thử không ?

Cung Cửu không trả lời, y bị sát khí của Tây Môn Xuy Tuyết bức cho lạnh muốn run lên.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy thế giới này thật tình sao dễ thương quá, chim chóc đang ca hát vang lừng, gió nhẹ đang thổi trên người thật là thoải mái, ngay cả đám cỏ rậm rạp bên đường cũng đẹp để hãnh lên.

Bạn bè, là cái thứ làm cho người ta sung sướng nhất trên đời này.

Tình hữu nghị, càng là thứ không thể thiếu trên đời.

Tình hữu nghị giữa Lục Tiểu Phụng và Tây Môn Xuy Tuyết, vốn là thứ kết giao của bậc quân tử, rất đằm đằm. Nhưng Lục Tiểu Phụng có nguy hiểm, Tây Môn Xuy Tuyết sẽ lập tức rút đao tương trợ.

Mặc dù y có yêu cầu Lục Tiểu Phụng phải cắt bỏ đi bộ râu.

Cắt đi cũng có gì là quan hệ ? Cắt đi bộ râu, người lại càng biến ra sáng sủa chứ sao ?

Vì vậy Lục Tiểu Phụng vẫn rất cảm ơn Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng biết, Cung Cửu nhất định không còn rượt theo kịp chàng nữa.

Chàng ngừng lại, hít một hơi thật sâu vào cái không khí trong lành mát mẻ của buổi sáng sớm.

Chàng sờ sờ vào chỗ trên miệng nơi bộ râu đã bị cắt mất, rồi bật cười.

Bởi vì chàng đang nghĩ đến Sa Mạn, Sa Mạn thấy chàng chỉ còn hai hàng lông mày, nhất định sẽ giật nảy mình lên.

Nhưng người giật mình nhiều nhất phải là lão Thục hòa thượng, y nhất định không ngờ rằng, Lục Tiểu Phụng lại đi cắt mất bộ râu, không những vậy, phải làm là vì muốn trốn người khác, không phải là trốn quan binh của Thái Bình vương phủ.

Cung Cửu còn lợi hại hơn quan binh của thế tử Thái Bình xa, Lục Tiểu Phụng nhất định không sợ một trăm tên quan binh, nhưng chàng lại sợ một Cung Cửu.

Trí tuệ và võ công của Cung Cửu, quả thật kinh người.

Tây Môn Xuy Tuyết có chống đỡ nổi Cung Cửu không ? Tây Môn Xuy Tuyết đánh thắng được Cung Cửu không ?

Lục Tiểu Phụng nhấc chân lên tính đi tiếp tục về phía trước, bỗng đứng sững lại.

Lỡ Tây Môn Xuy Tuyết không phải là địch thủ của Cung Cửu thì sao ?

Trong lòng của Lục Tiểu Phụng bỗng nổi lên một cảm giác áy náy không yên.

Nếu Tây Môn Xuy Tuyết có chuyện gì, không phải mình đã trở thành kẻ có tội sao ? Lục Tiểu Phụng càng nghĩ càng cảm thấy không yên tí nào.

Tây Môn Xuy Tuyết vì mình mà phải đối diện Cung Cửu, tại sao mình lại đi cho xong chuyện được ?

Bạn bè phải hy sinh, cũng là hai bên hy sinh lẫn nhau, sao lại chỉ để một mình Tây Môn Xuy Tuyết hy sinh ?

Vừa nghĩ đến điểm đó, người của Lục Tiểu Phụng đã bay ra như mũi tên.

Không phải bay tới, mà là bay ngược lại.

Giữa trưa, mặt trời chiếu trên cao, không có gió.

Bươm bươm bay lượn trong bụi hoa.

Bay ra khỏi bụi hoa không phải là bướm bướm, mà là ruồi xanh.

Cái thứ ruồi xanh to đầu bay qua bay lại kêu vù vù.

Thấy ruồi xanh, Lục Tiểu Phụng lập tức ngửi thấy mùi máu tanh.

Không có ngựa, không có xe, không có người.

Lục Tiểu Phụng chạy như bay vào trong nhà của Tây Môn Xuy Tuyết.

Dụng cụ trong nhà vẫn như thường lệ, mọi thứ đều đầu vào đó không một chút bụi.

Tây Môn Xuy Tuyết đâu ?

Cả một tòa nhà trừ Lục Tiểu Phụng ra, không thấy một ai.

Một trận gió bỗng thổi vào trong nhà, Lục Tiểu Phụng bất giác rùng mình lên một cái.

Làm lẫn tai hại quá rồi sao ?

Lục Tiểu Phụng chạy ra, lại gần chỗ có vết máu lan ban, thò tay ra vỗ mấy cái liên tiếp.

Mấy con ruồi xanh đang bay vù vù bỗng không còn thấy đâu, tất cả đều rớt lả tả xuống vũng máu đọng. Chỉ còn thừa mấy con bướm bướm đang bay lượn qua lượn lại lúc bên phải lúc bên trái, lúc bay lên lúc bay xuống trong bụi hoa, hoa không còn thơm, bướm không còn đẹp.

Lục Tiểu Phụng đứng ngẩn người ra nhìn vũng máu xuất thần.

- Người đang thương tiếc con ngựa nào vậy ?

Giọng nói vang bên tai của Lục Tiểu Phụng, một bàn tay cũng đặt lên vai chàng.

Giọng nói là của Tây Môn Xuy Tuyết, bàn tay cũng là bàn tay đã được cắt xén kỹ càng của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng ngớ người ra.

Nụ cười còn lạnh hơn nước đá của Tây Môn Xuy Tuyết, Lục Tiểu Phụng lại thấy âm áp quá chừng.

- Đây không phải là máu của người ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nếu phải, ta còn đứng chỗ này sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- A, đúng, đây là máu ngựa.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Tại sao người hỏi hã về lại đây ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta sợ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Người sợ ta bị Cung Cửu hạ độc thủ ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Hai bàn tay của Tây Môn Xuy Tuyết đặt trên vai của Lục Tiểu Phụng, lắc mạnh mấy cái.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Chỉ có điếm đó, sau này người lại đây nhờ ta làm gì, ta không bắt người cạo râu nữa.

Lục Tiểu Phụng cười khỏ.

Đấy chính là cái giá phải trả cho tình hữu nghị!

Lục Tiểu Phụng nhìn vũng máu trên mặt đất hỏi:

- Người quả thật làm cho ta lo quá.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Người tưởng ta chết rồi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì người là người rất thích sạch sẽ, làm sao có thể để máu me dơ dáy bày trước cổng nhà ?

Tây Môn Xuy Tuyết cười nói:

- Dĩ nhiên ta không thể chịu được, chỉ vì ta chưa có thời gian dọn dẹp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người không có thời gian ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Đúng vậy, ta chưa kịp đi dọn, người đã lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trước khi ta lại thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta đang đứng bên bờ sông nôn mưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nôn mưa ?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao người phải mưa ra ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì ta thấy một người, hành động của y xấu xí đến độ làm ta muốn nôn mưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cung Cửu ? Y làm sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Y cầu xin ta đánh y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có đánh không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không. Cao thủ trước khi ra chiêu cần phải chăm chú không được sơ hốt, ta ngỡ y cố ý muốn nhiễu loạn sự tập trung của ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sau đó rồi sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sau đó y đưa tay lên đánh vào mặt mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người vẫn không màng đến y ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người nói đúng. Ta vẫn nhìn y không chớp mắt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Rồi y làm sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Y ném roi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ném roi của ai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Của Ngưu Nhục Thang. Ngưu Nhục Thang đánh y liên tục, y bò lăn ra đất, cao hứng la ầm lên.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn người thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta vội vã chạy ra ngoài sông, mưa lên mưa xuống, nếu không...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu không thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nếu ta mưa ra ở đây, ta chẳng còn có thể ở được nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- E rằng ta phải bồi thường cho người một tòa nhà.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người có biết tòa nhà của ta đây giá trị bao nhiêu không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bao nhiêu ?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Người có biết Hoắc Hưu không ?

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Sao chàng không biết Hoắc Hưu ? Sao chàng không biết cái lão Hoắc giàu áp thiên hạ, nhưng lại thích cách sống như ẩn sĩ, tính cách cô tị đó ?

Chàng còn nhớ rõ, lần đó, chàng đang nằm thọt ra thoải mái trên trường uống rượu, bỗng có ba gã quái nhân nổi tiếng giang hồ lại, một người suốt ngày lảm bảm "Đa tình tự cô không dư hận" là Ngọc Diên Lang quân Liễu Dư Hận, một người suốt ngày lảm bảm "Thu phong thu vũ sầu sát nhân" là Đoạn Trường Kiếm Khách Tiêu Thu Vũ, một người là Thiên Lý Độc Hành Độc Cô Phương. Ba người này vốn đã khó tụ lại một chỗ, mà càng kỳ quái là, bọn họ không những ở cùng một chỗ, mà còn đều làm bảo tiêu cho Đan Phụng công chúa.

Lúc Đan Phụng công chúa cũng bước vào phòng chàng, cô bỗng hướng về phía chàng quỳ xuống, làm cho chàng phải phá tung mái ngói, chạy trốn mất tiêu.

Chỗ chàng đi trốn Đan Phụng công chúa, chính là một chỗ cư trú của Hoắc Hưu.

Đây là một gian nhà giá trị liên thành.

Bởi vì đây chính là chỗ đại thi nhân Lục Phóng Ông hay lại ngâm thơ mùa hạ, trên tường còn có thơ Lục Phóng ông đề bút trên đó.

Nhưng gian nhà chỉ trong khoảnh khắc đã bị Liễu Dư hận, Tiêu Thu Vũ và Độc CÔ Phương phá tan tành. Biểu thơ của Đan Phụng công chúa lập tức bồi thường cho Hoắc Hưu năm chục lượng vàng.

Năm chục lượng vàng có thể xây vài căn nhà, nhưng Lục Tiểu Phụng ước chừng gian nhà này trị giá chừng bốn vạn lượng vàng.

Bây giờ Tây Môn Xuy Tuyết bỗng hỏi vậy, có phải y cũng cho rằng gian nhà này trị giá không biết bao nhiêu tiền ?

Vì vậy Lục Tiểu Phụng lập tức nói cái ý đó ra:

- Người muốn đem gian nhà của người ra so chung một hạng với Hoắc lão đầu sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết lắc đầu nói:

- Người đoán lầm rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta đoán lầm ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta chỉ muốn nói, bất cứ căn nhà nào cũng là vô giá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì người sống trong nhà, không chừng sẽ có ngày nổi danh bốn phương.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người nói đúng không sai tí nào, căn nhà gỗ của Hoắc lão đầu, trong thời của Lục Phóng Ông ngâm thơ, chỉ bất quá là một đống gỗ cất lên thành nhà thể thôi, nhưng thơ của Lục Phóng Ông được người đời thưởng thức, đến thời Hoắc lão đầu cư trú, thành ra giá trị liên thành.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Vì vậy nếu ta không thể ở trong tòa nhà này, ngươi cũng chẳng bồi thường được cho ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi lắm, ta bồi thường được.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì hiện tại đâu cần phải bồi thường cho ngươi, vài trăm năm sau, người đời sau biết có người tên là Tây Môn Xuy Tuyết, còn ta thì đã quy tiên từ lâu.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta phát giác ra ngươi còn biết chạy làng.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Cho là vậy đi, cũng không chạy làng nhà ngươi, bởi vì hiện tại ngươi không cần phải dọn nhà.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Lần này ngươi sai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta sắp dọn ngay bây giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì, nơi đây rất thích hợp cho ngươi ở.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thích hợp với ta ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Cung Cửu nhất định nghĩ rằng ngươi đã đi rồi, chẳng thể ngờ tới chuyện ngươi còn trở lại, vì vậy y có phải ra bao nhiêu tai mắt, tai mắt của y có thám thính tới đâu, cũng không thám thính nổi tung tích của ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta đang ở chỗ này của người nằm ngủ khoèo không lo lắng gì.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Hoàn toàn đúng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn người ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người đi đâu ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta tính đi học Phật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Học Phật ? Học với ai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Dĩ nhiên là học với hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Học với hòa thượng nào ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão Thực hòa thượng hiểu Phật sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người không biết ? Vậy mà người muốn theo y học ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta chỉ theo y học một chiêu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chiêu gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngồi không loạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngồi không loạn ? Học để làm gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Học để lúc đối diện với hai vị mỹ nhân, không bị lòng hươu ý vượn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai vị mỹ nhân ấy là ai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Một người tên là Sa Mạn, một người tên là Tiểu Ngọc.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ý người nói, người muốn đi đón bọn họ về đây ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người còn cách nào an toàn tốt hơn cách này không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Mời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng hiện giờ ta làm chưa được.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Cách gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giết Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng tin vào con người Tây Môn Xuy Tuyết, tin vào năng lực của y, tin vào vũ công của y.

Vì vậy chàng bình tĩnh thoải mái nằm trong nhà, hưởng thụ hương hoa, mặt trời, gió nhẹ, bướm bướm vờn qua vờn lại.

Tâm tư của Lục Tiểu Phụng, cũng theo bướm bướm chập chờn vờn quanh người Sa Mạn.

Chàng khát vọng được gặp nàng.

Chàng bỗng có cái cảm giác muốn thoát ải khỏi chốn giang hồ.

Chàng đã lăn lộn trong giang hồ bấy nhiêu năm nay, tuy chàng còn trẻ tuổi, còn có một bầu nhiệt huyết, nhưng chàng bỗng cảm thấy giang hồ hiểm trá, người này tranh kẻ kia đoạt, máu tanh thật quá nồng nặc.

Chàng chỉ hy vọng được cùng một chỗ với Sa Mạn, tìm một cái đảo, hoặc về lại chỗ hòn đảo nhỏ của lão đầu, sống trong căn nhà nhỏ lúc trước của Sa Mạn, không còn phải sống thêm ngày nào trong chốn thị phi ân oán.

Chàng nhìn nhìn bàn tay của mình.

Chàng không nhin nổi muốn bật cười lên.

Sau đó chàng bỗng nghe có một loạt tiếng động.

Không phải là tiếng cười của chàng, mà là tiếng vó ngựa đang dẫm trên mặt đất.

Không phải một con ngựa, không phải là hai ba bốn con, mà là mười mấy hai chục con đang chạy như bay lại.

Chàng bỗng đứng bật dậy.

Đang lúc vó ngựa càng lúc càng vọng lại gần, càng lúc càng rõ ràng, Lục Tiểu Phụng đã quyết định một điều.

Chàng quyết định trốn vào một nơi.

Vì vậy chàng đã soạt một tiếng nhảy vào núp trong bụi hoa.

Ai lại đây ?

Đó là điều Lục Tiểu Phụng đang tự hỏi lúc chàng ngồi trong bụi hoa.

Tây Môn Xuy Tuyết bán đứng chàng sao ?

Đó là câu hỏi thứ hai.

Một trong hai câu hỏi chỉ trong chốc lát đã được trả lời.

Bởi vì ngựa đã dừng lại trước cổng nhà Tây Môn Xuy Tuyết.

Hai mươi con ngựa, hai mươi người.

Hai mươi gã đại hán mặc đồ kinh trang áo đen.

Lục Tiểu Phụng nhận ra một người trong đó.

Người thống lãnh cả bọn.

Ứng Nhãn Lão Thất! Người thống lãnh chính là tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ Ứng Nhãn Lão Thất.

Ứng Nhãn Lão Thất lại tìm ai ?

Tìm Tây Môn Xuy Tuyết hay tìm Lục Tiểu Phụng ?

Có chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng chỉ biết có một điều.

Người Ứng Nhãn Lão Thất muốn tìm, không phải là chàng, mà là Tây Môn Xuy Tuyết.

Bởi vì lúc Ứng Nhãn Lão Thất gõ cửa lên tiếng, y nói "Thập Nhị Liên Hoàn Ổ Ứng Nhãn Lão Thất cầu kiến Tây Môn công tử".

Vì vậy Lục Tiểu Phụng đã chứng minh được Tây Môn Xuy Tuyết không hề bán đứng chàng.

Do đó chàng cảm thấy mình đang xấu hổ vô cùng.

Trong lòng chàng đang quanh quất cảnh cáo mình:

- Phải nhất định tín nhiệm bạn bè, phải nhất định có lòng tin.

Vì vậy chàng lại hít một hơi thật sâu vào cái không khí thơm tho của hoa hương.

Nhưng chàng không ngồi an tường ở đó được, chàng lại ngược lại triển khai kinh công chạy như bay về chỗ Ứng Nhãn Lão Thất vừa mất dạng.

Bởi vì trong lòng chàng còn đang có một nghi vấn.

Ứng Nhãn Lão Thất lại tìm Tây Môn Xuy Tuyết có chuyện gì ?

Ứng Nhãn Lão Thất là tổng thủ lĩnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, thế lực của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ ra tới ngoài tái ngoại, ngay cả hai bên hắc bạch đều có đệ tử môn hạ của y.

Ứng Nhãn Lão Thất đi tới đâu đều rất được hai bên hắc đạo chào hỏi nhiệt liệt. Vì vậy chỗ Ứng Nhãn Lão Thất qua lại, phải là chỗ náo nhiệt hoặc là ngoài hoang dã mới đúng.

Nhưng Lục Tiểu Phụng lần này đã nghĩ sai. Sai thật là sai. Bởi vì Lục Tiểu Phụng theo dấu ngựa truy theo, chỗ Ứng Nhãn Lão Thất đang đi lại chẳng phải là trấn lớn cũng chẳng phải thôn trang.

Bọn họ đến một chỗ đó, rất là sơ sài tùy tiện, làm như đi mệt quá muốn tìm một chỗ nào nghỉ ngơi một lát vậy.

Đó chỉ bất quá là một nơi nằm trên một con đường núi quanh co, một khoảng trống rộng rãi, bọn họ đều xuống ngựa, tụ lại một nơi, xa xa nhìn lại, hình như đang đàm luận một chuyện gì thật bí mật.

Lục Tiểu Phụng lại phát hiện ra mình sai nữa. Bọn họ chẳng đàm luận chuyện gì cơ mật cả, bọn họ đang tụ lại chung quanh một đám đồ ăn khô để đó, đang ăn uống ngấu nghiến.

Mặt trời đã qua khỏi quá đầu, Lục Tiểu Phụng mới phát hiện ra, cái bụng của mình cũng đang kêu rột rột lên, nhưng chàng không thể ngồi xuống ăn cái gì.

Không phải chàng sợ bị phát hiện, cũng không phải không có thời gian để ăn, mà là chàng chẳng có gì đem theo người để ăn.

Trên người chàng chỉ có tiền bạc để mua đồ ăn.

Tiền bạc ở đây chẳng có chỗ nào xài được. Vì vậy chàng bèn mò lại gần đó ngồi nhìn bọn họ ăn uống.

Không những chàng có thể thấy dáng điệu bọn họ đang ăn, còn có thể nghe bọn họ đang nói gì.

- Anh em mình tối hôm nay lại đánh bạc, sau đó đi tìm Xuân Hồng và Đào Nương khoái lạc một trận được không ?

- Đánh con quỷ nhà ngươi!

- Ngươi sao vậy ?

- Ngươi biết chuyện ta sợ nhất là chuyện gì không ?

- Chuyện gì ?

- Là chuyện tìm người không gặp. Có lần đi công chuyện, tìm không ra người, kết quả ta đi đánh bài cửu, ha, ngươi có biết kết quả ra sao không ?

Liên tiếp hai mươi bảy lần, lần nào ta cũng gieo xuống Miết Thập.

- Vì vậy hôm nay ngươi không gặp Tây Môn Xuy Tuyết, ngươi không đánh bạc ?

- Nhất định không đánh.

- Ta khuyên ngươi nên đi đánh một trận cho thoải mái là hơn.

- Tại sao ?

- Bởi vì ngươi gặp phải Tây Môn Xuy Tuyết, chỉ sợ không chắc sẽ có cơ hội đánh bạc nữa.

- Ý ngươi nói chúng ta giết không nổi hắn ?

- Ta chỉ sợ mình không có khả năng.

- Ngươi tin vậy sao ?

- Dĩ nhiên, bọn mình hai mươi người đang lúc hắn không đề phòng, phóng ra hai mươi thứ ám khí không giống nhau, ta xem thần tiên chỉ sợ còn khó mà tránh nổi, huống gì hắn chỉ bất quá là một người thường thế thôi.

Lục Tiểu Phụng đã biết chuyện ra sao rồi.

Cung Cửu chắc là vì Tây Môn Xuy Tuyết ngăn trở y, để Lục Tiểu Phụng trốn thoát khỏi phạm vi thế lực của mình, vì vậy y mới thù hận Tây Môn Xuy Tuyết, sai Ứng Nhãn Lão Thất lại ám toán.

Đây là một suy luận rất có lý, không những vậy còn chứng minh được một chuyện.

Cung Cửu quả thật tìm không ra tung tích của Lục Tiểu Phụng, có nghĩa là, nhờ Lục Tiểu Phụng quay đầu lại tìm Tây Môn Xuy Tuyết, mà thoát khỏi được mạng lưới của Cung Cửu.

Chuyện này cũng chứng minh thêm được một chuyện nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết trên đường, không bị bắt cứ ai phát hiện ra.

Lục Tiểu Phụng an lòng lắm, chàng biết, chàng chỉ cần làm thêm một chuyện nữa, là có thể ngồi yên ổn trước nhà Tây Môn Xuy Tuyết, đợi y đem Sa Mạn đón về đây.

Ứng Nhân Lão Thất không phải là kẻ ham cờ bạc, nhưng có lúc cũng gieo mấy cái đờ ghiền.

Nhưng tối nay y chỉ còn nước trừng mắt nhìn bọn thủ hạ của mình đánh bạc, ngay cả một tí hứng thú cũng không có.

Tửu lượng của y cũng không phải là lớn gì, nhưng có lúc uống mười hai chực ly rượu mạnh đây áp, cũng chẳng biết say.

Nhưng tối nay, y chỉ uống có hai ly, đã thấy muốn choáng váng.

Người có tâm sự, thường thường hay dễ bị uống say hơn.

Người có tâm sự, thường thường không có hứng thú đánh bạc.

Ứng Nhân Lão thất vốn là người rất hiểu chuyện, bất kể là chuyện gì, y đều rất ít khi để trong lòng.

Nhưng tối nay y lại có tâm sự, không những là tối nay, mà những dạo sao này.

Từ lúc y đi trật một bước đó về sau, y bèn có tâm sự, cái tâm sự đó cứ đè nặng trong lòng làm y không lúc nào được vui.

Y đã là tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ rồi, tại sao còn phải chịu để Cung Cửu sai sử ?

Y lo lắng sẽ có ngày số phận của y cũng giống như Diệp Tinh Sĩ vậy.

Bởi vì trên đời này, người biết bí mật của Cung Cửu, chỉ còn thừa duy nhất một mình y.

Thật tình y không nên đi biết cái bí mật của Cung Cửu làm gì.

Lấy tuổi tác của y ra, lấy gia tài của y ra, vốn chẳng cần phải lo lắng điều gì, tại sao lúc đó lại chịu không nổi dụ hoặc của đồng tiền, để chịu bị Cung Cửu chi phối ?

Muốn bao nhiêu đó tiền, rồi để làm gì ? Không lẽ còn muốn đem theo bao nhiêu đó tiền xuống quan tài sao ?

Lục Tiểu Phụng là một người cô đạo nhiệt trường, trọng nghĩa khí giảng nhân ái, vụ án vừa phát sinh ra tức thì, người đầu tiên Ứng Nhân Lão Thất nghĩ ngay đến là Lục Tiểu Phụng.

Nhưng hiện tại, Ứng Nhân Lão Thất lại phải nghe theo mệnh lệnh của Cung Cửu, phải đi truy lùng tung tích Lục Tiểu Phụng, Cung Cửu nói giết, y lập tức phải rần lòng lại đi giết một kẻ hiệp sĩ.

Tây Môn Xuy Tuyết tuy không phải là một kẻ đại nhân đại nghĩa, nhưng trước giờ y chưa hề giết kẻ vô tội, chỉ có điểm đó, cũng đủ để cho người trong giang hồ phải kính phục.

Nhưng hiện tại, Ứng Nhân Lão Thất phải phụng mệnh đi giết Tây Môn Xuy Tuyết.

Vì vậy y lại đưa chén rượu lên miệng, ực mạnh một cái hết sạch.

Vì vậy y cũng chẳng biết đánh bạc lúc nào đã tán, không hề biết một tí gì.

Lúc y tỉnh lại, y phát hiện ra mình đang nằm phục trên bàn, đầu óc còn đang quay mòng mòng không không đang đang.

Sau đó, y mới phát giác, thanh đao trên người mình không còn thấy đâu.

Sau đó, y lại phát giác ra, trước mặt y có một tờ giấy trên đó có đề:

Tây Môn Xuy Tuyết Trường An.